

Goedheid zonder grenzen

Bericht van Grandchamp 2011

“Zaai het zaad in de aarde... wacht en hoop...”

Sœur Marguerite heeft deze woorden ontvangen, in vertrouwen op Hem die haar riep, en heel haar leven voor de gemeenschap ingezet in een avontuur van geloof. 2011 is een bijzonder jaar : 75 jaar geleden kwam zij in Grandchamp, en ook is het 50 jaar geleden dat Mère Geneviève in Gods licht is opgenomen. We hebben dit herdacht, niet om weemoedig stil te staan bij het verleden, maar om ons te openen voor de wonderen van God, en zoals de heilige Schrift ons uitnodigt.

Door ons dit te herinneren, kunnen wij beter zien, hoe God ook vandaag aanwezig is en ons aanspreekt en leidt. De toekomst kunnen wij dan ook met vertrouwen tegemoetzien.

Dit herdenken van het eenvoudige begin, het ingrijpen van God in de geschiedenis van de wereld en in onze eigen geschiedenis, vervult ons met dankbaarheid. Wij wilden dit met anderen vieren, vooral met de familie van Sœur Marguerite en van Mère Geneviève, en samen God danken :

* voor het zaad dat **gister** in de aarde is geworpen dankzij het organiseren van de retraites sinds 1931, voor het moedige geloof van onze eerste zusters ; voor de vruchtbare vriendschap tussen Sœur Marguerite en Mère Geneviève en hun beschikbaar zijn voor Gods bedoelingen.

* voor de gemeenschap van **vandaag**, voor de gave van het gemeenschappelijk gebed en ons samenleven met de grote verscheidenheid in leeftijd, afkomst, taal, cultuur en geloofstraditie. Het is een geschenk en een uitdaging, een oproep om in eenheid de verscheidenheid te leven, een metafoor voor wat gemeenschap is. Vandaag moeten we, net als gister, meer naar God kijken dan naar onszelf, onze kwetsbaarheid en onze grenzen. Wij zijn maar weinig, maar dat weinige is genoeg - *zaai het zaad* - als we het aan Christus toevertrouwen, aan de Adem van de Geest. Dan kunnen we met vele anderen delen wat we van God ontvangen.

* voor **morgen**, voor de toekomst die God voor ons al heeft bereid. We weten niet hoe die er uit zal zien, maar we weten wel dat Christus ons voorgaat en met ons meegaat.

Voor onze Zusterraad en als jaarthema kozen we een vers uit psalm 143 : *“Laat uw Adem van goedheid ons leiden naar een verenigd land”*. Dit gebed roept Gods Geest aan, “die overal aanwezig is en die alles vervult”, die alles in ons en om ons heen vernieuwt. Hij dringt zich niet op, hij trekt zich terug om plaats te maken voor onze vrijheid, hij vernieuwt de aarde door hen die hun hart openen als hij komt, die door zijn aanwezigheid ontwaken en zich laten omvormen.

Dat uw **Adem**... Een van de beelden waarmee de Heilige Geest wordt aangeduid is adem. Die roept lichtheid op, koelte – de lichte bries die over je gezicht strijkt – zachtheid, tederheid, stilte... “het suizen van een zachte wind” zoals Elia die waarneemt en Gods Aanwezigheid ervaart.

... van **goedheid**... God is goedheid zonder grenzen. Voor al zijn schepselen wil Hij alleen het goede, een volheid van leven. Hij ontkent het kwaad en zijn gevolgen niet, maar zijn blik is ruimer. Hij doorziet een goedheid “dieper dan het diepste kwaad” (Ricoeur). De goedheid van hart in een mens is een weerspiegeling van Gods goedheid. Een onschatbaar geschenk, een vrucht van de Geest! Stel je even voor dat een blik van goedheid op ons rust en wat die teweeg brengt! Raakt het niet onze diepste verwachting: bemind te zijn.

*God is goedheid
zonder grenzen.
Voor al zijn
schepselen wil
Hij een volheid
van leven*

... **ons leiden**... Gedragen door deze Adem van goedheid kunnen wij verder gaan, ons in het dagelijks leven laten leiden en ons eraan overgeven zoals Jezus. Iedere dag leren we de teugels wat te laten vieren en te aanvaarden dat we de controle over ons leven en de gebeurtenissen een beetje verliezen. Een controle die ons lijkt te steunen in een vaak grote innerlijke onzekerheid, maar die ons ook insluit. De Adem van God wil ons ruimte geven. Zou ons leven dan zoiets worden als een ballonvaart? In zijn verhaal over zijn vlucht over de Atlantische Oceaan beschrijft Bertrand Piccard zijn avontuurlijke reis naar het onbekende, als de bekende bakens wegvallen, de reiziger gedwongen wordt zich over te geven en toch heel alert te blijven om de stroming waar te nemen die hem in de goede richting drijft. Andere stromingen vergroten misschien de snelheid, maar het risico is dan groot van het gestelde doel juist af te drijven.

... naar **een verenigd land**... Het is een beeld van zowel het één worden in onszelf als van de eenheid onder ons en tussen ons om onze blik te verruimen voor de verzoening van de hele mensheid, de hele schepping, voor een verzoende wereld die de profeten hebben aangekondigd. Christus heeft zijn leven gegeven om alles te verzoenen, maar Hij vervangt ons niet. Hij roept ons om het geschenk van God aan te nemen en om de Adem van goedheid in ons te laten ademen en ons hart wijder te maken.

“Dat uw Adem van goedheid ons mag leiden naar een verenigd land.”

Laten we de woorden van dit gebed in ons doordringen, in ons wonen en ons inspireren. En moge deze Adem van goedheid, die de aanvang van onze gemeenschap gedragen heeft, ons ook vandaag een moedig geloof geven en in ons de gave van ons leven vernieuwen, in de navolging van Jezus Christus.

Soeur Pierrette

...Zaad van dankbaarheid

DANKDAG: 28 AUGUSTUS 2011

Een stralende dag, deze 28ste augustus, overgoten met een zacht en kalm licht. Met de families van Soeur Marguerite en Mère Geneviève en enkele mensen die nauw met onze gemeenschap verbonden zijn, hebben wij hen herdacht en ons verheugd over al wat deze beide markante persoonlijkheden aan elkaar en aan anderen hebben geschonken, hun persoonlijke gaven, hun uitstraling. We waren blij zo gewoon bij elkaar te zijn, elkaar te ontmoeten en te leren kennen. Laure-Anne, een achternicht van zowel Soeur Marguerite als van Mère Geneviève schrijft hierover :

Op de morgen van deze feestdag is de hemel bijna koninklijk blauw en de lucht helder en aangenaam fris. De zusters, in wit gekleed, ontvangen ons met die stralende glimlach die wij van hen kennen. Het is een speciale dag waarop zij de aanvang van de Gemeente herdenken. Ook voor mij is het een gedenkwaardige dag. Ter herinnering aan twee van mijn oudtantes zijn meer dan honderd mensen (familie en andere bekenden) bijeen gekomen, samen met de zusters van de Gemeente. Het is een dag waarop we ons verheugen over het zaad dat 75 jaar geleden al door Soeur Marguerite werd gezaaid en dat sindsdien door Mère Geneviève en alle zusters daarna is besproeid en tot schoven gebonden. Het is voor mij een grote vreugde op een plek als deze met zo'n grote spirituele schoonheid, verre en nabije familieleden, ooms, tantes, neven en nichten te ontmoeten.

De dag begint met de viering van de eucharistie in de Arche. Het zonlicht schijnt dansend door de gekleurde ramen naar binnen.

Na het evangelie geeft Frère François van Taizé een korte meditatie. Heel treffend zegt hij dat het eenvoudigweg "gewoon" is om te doen waartoe God ons heeft geroepen en waarop een ieder van ons en op eigen wijze "ja" gezegd heeft. Daar is niets bijzonders aan, er is geen reden om je man te prijzen omdat hij er elke dag is..., de aanwezigen schieten hierbij zelfs in de lach, en dat doet mij helemaal denken aan mijn tante Marguerite, zoals wij haar thuis altijd noemden. Ik herinner me haar pretoogjes en kleine plagerijtjes wanneer we haar gingen opzoeken in haar huisje in Taizé. Al heel jong ging ik met ons gezin geregeld op bezoek in Taizé - Frère Roger was een oom van mijn vader, we kenden elkaar goed. Bij elke gelegenheid gingen we zeker even kijken bij onze tante Marguerite. Ze maakte graag plezier met ons kinderen. En wij waren onder de indruk van de eenvoud en vreugde die dat kleine huis ademde.

Na een gastvrije maaltijd met de zusters wacht ons nog een verrassing in de Arche, die voor deze gelegenheid omgebouwd is tot theater. De zusters spelen "Herinner je jouw Toekomst", een stuk dat met poëzie, humor, dans en muziek het visioen van Soeur Marguerite beschrijft, haar roeping en haar vraag aan Geneviève Micheli de verantwoordelijk over te nemen. Het is schitterend om te zien hoe de zusters hun toneeltalent ontplooiën. Verleden, heden en toekomst raken elkaar. En de witte Margriet-Marguerite wordt veelkleurig, net zoals wit een veelheid

aan kleuren bevat. En is wit ook niet de kleur die ontstaat wanneer wij het licht van alle kleuren mengen? Een licht dat het hart doorstroomt van iedereen die de kans heeft enige tijd in Grandchamp door te brengen, het hart van hen die zoals ik, zich geestelijk verbonden weten met de Gemeente.

Namens onze beide families danken wij heel hartelijk voor deze prachtige dag !

Laure-Anne Dayer

...Zaad van hoop

Het was voor ons een groot geschenk deze zomer opnieuw Julia uit Guatemala in ons midden te hebben. Zo konden we indringende en feestelijke gebeurtenissen - zoals het feest van 28 augustus! - samen met haar beleven. Onze jarenlange vriendschap betekent veel voor haar en voor ons. In diepe verbondenheid delen wij vreugde en verdriet, beproevingen en hoop van haar volk :

TEKENEN VAN HOOP ...IN EEN DUISTER LAND

Is Guatemala een duister land? Al meer dan zestig jaar lijdt het land voortdurend onder golven van geweld: een oorlog tussen guerilla en leger die al 36 jaar duurt, genocide op het Maya volk, marteling en ontvoering, vernederende en onmenselijke behandeling, die door de staat en de oligarchie worden gewettigd. Dit geweld dat systematisch is geworden, veroorzaakt groeiende armoede, achteruitgang van het onderwijs, versterking van onrechtvaardige

economische en sociale structuren, institutionalisering van straffeloosheid en heel veel onzekerheid en lijden.

Hebben de tijdgenoten van Jezus, en Jezus zelf dergelijke situaties vol onrecht ook niet meegemaakt? Ook toen al leden mannen en vrouwen onder verdrukking en armoede, en was Jezus hen bijzonder nabij...

Daarom ben ik hoopvol en dankbaar. Ik ben er diep van overtuigd dat God, in Jezus, ook vandaag nog mens wordt in de arme, in hem die naakt is, die honger heeft, die dorst lijdt... Ik heb hoop omdat zijn Woord waar is: *"Dan zullen de rechtaardigen hem antwoorden: "Heer, wanneer hebben wij u hongerig gezien en te eten gegeven of dorstig en u te drinken gegeven? Wanneer hebben wij u als vreemdeling gezien en opgenomen, u naakt gezien en gekleed? Wanneer hebben wij gezien dat u ziek was of in de gevangenis zat en zijn we naar u toegekomen?" En de koning zal hun antwoorden : "Ik verzeker jullie : alles wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders of zusters, dat hebben jullie voor mij gedaan."*

Mattheüs 25:37-40

Overal in Guatemala zijn armen die hun hoop vestigen op de God van leven, de God van Jezus. Hun geloof en hun verzet zijn voor mij een sterk teken van hoop, zaad van vrede. Dit geldt ook voor de inzet van niet-gelovigen die pijn, vernedering, honger en de strijd van de allerarmsten in hun eigen leven hebben doorgemaakt. Hun inzet getuigt van diepe menselijkheid. Gedreven door liefde voor het leven, werken en strijden veel vrouwen voor gerechtigheid - oprecht en vol geloof.

Er zijn veel groepen, coöperaties en kerkelijke gemeenschappen die niet alleen opkomen voor de rechten van vrouwen, maar ook voor het allerhoogste recht op menselijk leven, de eerbied voor de aarde en voor de gehele schepping. Zij allen zijn levende getuigen van de unieke macht van God, die van de Liefde, en daarom zijn ze onoverwinnelijk. Dat is het allerbelangrijkste teken van leven en van hoop.

Hij, die de dood heeft overwonnen en is opgestaan, is dezelfde die gekruisigd is, verraden, bespot en in de steek gelaten. Daarin was God zelf in Hem, en doorleefde dit alles. Gered worden is niet dat je bevrijd wordt van het lijden, maar dat je het doorleeft in het weten, dat Hij het met mij door maakt tot in het diepst van mijn wezen en dat in mij de kracht van de Opstanding reeds werkzaam is.

Julia

*Ik ben niet meer bang voor de dood,
Ik ken die door en door
die sombere, koude gang,
die tot het leven leidt.*

*Maar ik ben bang voor leven
Dat niet aan de dood ontsprong,
dat onze handen doet verstijven,
en ons gaan belemmert.
Ik ben bang voor mijn angst...*

*Elke dag leef ik om de dood te doden,
ik sterfelke dag
om leven voort te brengen,
En waar de dood sterft
sterf ik duizend keer
en sta evenveel keren op,
want liefde voedt
de hoop van mijn volk!*

Uit het "Guatemalteekse Onze Vader"

KIJKEN EN GLIMLACHEN
IN HET VERPLEEGHUIS
"LA LORRAINE"

Soeur Ruth komt als eerste, op een lichte nevelige herfstdag, aarzelend maar dan ook met vertrouwen voor het nieuwe dat nu voor haar begint. Dan volgt Soeur Eva Maria met een blik die de warmte van haar hart weerspiegelt, waardoor hetzelfde blauwe habijt opeens een andere vorm krijgt, verwondering over eenheid in verscheidenheid! Tenslotte doet Soeur Albertine haar intrede in deze bij toeval ontstane "fraterniteit", waar vreugde en lijden met elkaar worden gedeeld; herinnering aan de fraterniteiten van vroeger, toen ze met twee of drie zusters uittrokken, in de wereld daar buiten, om dicht bij de medemensen te zijn en het dagelijks leven met hen te delen - in fabrieken, in andere landen en werelddelen: en dan nu op eens als zusters weer dicht bij elkaar: menszijn als opdracht, als armoede misschien...

Licht is kennen, schijnt, straalt, verblindt en dooft tenslotte uit, verhullend een verlies dat niet te vermijden is. Verdragen wat je niet meer zelf kunt kiezen, instemmen of loslaten van je laatste vrijheid, laten gebeuren en afhankelijk worden van anderen. Schaduw van zwakte of lichamelijke beperking die mijn leven naar de rand van het onbekende voert en angst en vrees met zich meebrengt, en soms een innerlijke stem die me zegt: "Zo gaat het niet meer".

Het is nog te vroeg om over het onverhoopte te spreken als een plaats waar aarde en hemel elkaar raken, een horizon die bestendigheid van leven is. Juist in deze impasse begint een leerschool waarin we ons zijn als mens, onze zwakheden en toenemende afhankelijkheid leren te aanvaarden en niet ons over te geven aan gelatenheid of het op te geven.

Is uw komst, "Kleine Bloemen" van Grandchamp, in de helderheid en netheid van een verpleeghuis, en uw invoegen in het weefsel van de intimiteit van een dagelijkse verzorging, niet te vergelijken met het openspringen van de harde pit in een zachte en rijpe vrucht?

In weerwil van ons zelf aan boord zijn van een ark van Noach, waarboven, aan de einder van ons leven, een regenboog zich uitspreidt. Verborgene kleuren onthullen zich, samen worden we licht, ongemerkt, ons diepste zijn dat ons staande houdt en doet leven, bijna in weerwil van onszelf.

Bijna... want onze nog nauwelijks herkenbare vrijheid heeft zich gehuld in het uiterst eenvoudige nederige kleed van instemming, voor iedereen onvermijdelijk en onvoorwaardelijk, instemmen met de weg die tot in de diepste diepte leidt.

Zusters, vrienden in humaniteit en menselijkheid, dagelijks teken van de gemeenschap in Christus, licht in de verwarrende duisternis, oneindige grootheid van hart die zichtbaar wordt. Vanuit het meest eenvoudige zicht, aandacht voor een gebaar, een blik, in stilte naar God die komt.

En dan, "La Lorraine" en u ontvangen iedere zondag met die langzamerhand zo vertrouwd geworden "blauwe golf" van zusters, de mooie eucharistie van een verbondenheid die in al zijn eenvoud een zichtbaar teken is van een gemeenschap die alles overstijgt!

Heel veel dank.

Christian

... zaad in aarde gezaaid

HEEL VEEL DANK...

Wij zijn diep dankbaar voor de ontvangst van onze zusters in "La Lorraine", voor de aandacht, de betrokkenheid en de goede zorgen van al het verplegend personeel en van Christian, de geestelijk verzorger. Onze regelmatige bezoeken hebben hechte vriendschapsbanden geweven, die nog steviger zijn geworden na het overlijden van Soeur Eva Maria op 17 juni en van Soeur Ruth op 4 augustus.

Deze dank richten wij ook tot u allen, die ons blijk hebt gegeven van uw vriendschap en uw medeleven.

In de retraite van onze Zusterraad moedigde Frère François ons aan tot dankbaarheid: "Alleen als we dankbaar zijn ontdekken we de draagwijdte en de voedende kracht van alles wat God ons heeft gegeven."

Dankbaarheid die kracht verleent aan alles wat we ontvangen hebben en elke dag opnieuw ontvangen, die diepte schenkt aan uw vriendschap, uw gebed, uw steun. Dankbaarheid voor ontmoeting en gesprek met u.

Kortom : heel veel dank aan iedereen!

Tenslotte een bijzondere dank aan onze burens en aan Soeur Françoise. Met de inzet van al hun krachten en talenten hebben zij ter gelegenheid van het 250-jarig bestaan van Grandchamp als dorpje, een prachtige en afwisselende fototentoonstelling* georganiseerd met als motto : "250 jaar Grandchamp". Veel bezoekers hebben er van genoten, vooral mensen die hier scholier zijn geweest toen een deel van onze gebouwen als school in gebruik was.

Wacht en hoop...

Dat is de diepe betekenis van deze nieuwe adventstijd, een tijd waarin we vol verlangen wachten op Hem die in onze duisternis een weg van licht en vrede baant.

Wij wensen u allen gezegende feestdagen en een nieuw jaar dat gedragen wordt door Zijn Adem van Goedheid.

Zusters van Grandchamp

* DVD verkrijgbaar in Grandchamp

Communitéit van Grandchamp
Grandchamp 4
CH 2015 Areuse
www.grandchamp.org

Derde van de Eenheid
www.tiersordredelunite.org
Stichting Vrienden van Grandchamp
Gironummer 42 19 166